På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **De beslutninger, hvorefter der i sagsøgerindens løn for marts og august 1976 er sket tilbageholdelse af beløb, svarende til de ferietilskud til børn og særlige børnetilskud, som udbetales i Belgien, annulleres.**

2. **Sagsøgte idømmes sagsomkostningerne.**

Bosco Donner O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. oktober 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 28. SEPTEMBER 1977 [1]

Høje Ret.

Afdeling 1 med overskriften »vederlag« i afsnit V, kapitel 1, i Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber indeholder en artikel 67, hvori det bestemmes:

»1. Familie*tillæggene* omfatter:
   a) Husstandstillæg lig med 5 % af grundlønnen, dog mindst BF 2 100 pr. måned;
   b) børnetilskud, lig med BF 3 263 pr. måned for hvert barn;
   c) uddannelsestillæg.

2. Tjenestemænd, der oppebærer de i stykke 1 nævnte familietillæg skal meddele, hvilke tillæg *af samme art,* de får *fra anden side;* disse *fratrækkes* de tillæg, der betales i henhold til artiklerne 1, 2 og 3 i bilag VII.«

Bilag VII indeholder bestemmelserne om tillæg og godtgørelse af udgifter (»regles relatives a la rémunération et aux remboursements de frais«). Betingelserne for udbetaling af børnetilskud fastlægges i bilagets artikel 2.

1 – Oversat fra fransk.

Til gengæld findes den ydelse ved børnefødsel, som omhandles i artikel 74, i kapitel II om »social sikring«. I de nationale ordninger placeres tillæggene, eller rettere familie*tillæggene* — såsom ydelsen ved børnefødsel — almindeligvis under *social sikring* og ikke under betegnelsen »vederlag« (rémunération") [1].

Der opstår flere spørgsmål ved fortolkningen og anvendelsen af artikel 67, stk. 2.

Hvad skal der forstås ved tillæg »af samme art«?

Hvem afgør, om der er tale om »samme art«? Denne afgørelse synes normalt at tilkomme administrationen. Men ifølge teksten skal den berettigede tjenestemand selv tage initiativ til at give meddelelse om de tillæg, som han får »fra anden side«. Tjenestemanden kan i betragtning af vrimmelen og udviklingen af de familietillæg, som »fås fra anden side«, dvs i de forskellige medlemsstater, i god tro undlade at give den meddelelse, som han har pligt til, og forholdet bliver først fuldstændig opklaret, når der er gået et vist stykke tid.

Hvis det endelig antages, at det er fastslået, at der foreligger tillæg af samme art, må man endelig spørge, fra hvilket tidspunkt skal der så foretages fradrag? Når administrationen ved beslutning fastslår, at der foreligger tillæg af samme art, og når denne beslutning først træffes efter en vis tid, skal fradraget så ske med tilbagevirkende gyldighed? De nærværende retssager, som udover sagsøgerinderne berører næsten ottehundrede lønnede eller hermed ligestillede gifte personer, som arbejder i Belgien, giver et billede af disse vanskeligheder.

Belgien, som importerer arbejdskraft, er med rette stolt af at have en meget avanceret social sikringsordning. Med hensyn til de her relevante »børnetilskud« adskiller ordningen sig på to punkter fra de andre medlemsstaters ordninger: den hjemler ud over ydelsen ved børnefødsel og det »almindelige« børnetilskud, som principielt svarer til børnetilskuddet ifølge fællesskabsvedtægten, at der udbetales et særligt familietilskud og et ferietilskud til børn på de nedenfor omtalte betingelser.

I — Tildeling af det særlige eller supplerende børnetilskud, der undertiden benævnes »tilskud ved skoleårets begyndelse«, da det udbetales i september måned, eller »fjortende måneds børnetilskud« på grund af dets størrelse og udbetalingen af ferietilskuddet til børn, der benævnes »trettende måneds tilskud«, er indført under følgende omstændigheder:

Den belgiske lovgiver besluttede ved artikel 28 i kongelig anordning (arrêté royal) af 25. oktober 1960, som indføjede en artikel 106 i lovene om børnetilskud til lønnede arbejdstagere, der var bekendtgjort ved kongelig anordning af 19. december 1939, at der af Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés (nationalt kontor for børnetilskud til lønnede arbejdstagere, herefter benævnt »Office«) blev oprettet en reservefond.

Fonden er hovedsagelig bestemt til at afbøde eventuelt utilstrækkelige indtægter og dække fejlagtigt udbetalte beløb, som ikke kan kræves tilbage på grund af forældelse (arrêté royal af 10. november 1967, artikel 21).

Men bestyrelsen for »Office« kan anvende fonden til »andre formål« efter forudgående tilladelse fra det kompetente ministerium (arrêté royal af 8. april 1965, artikel 2, stk. 1).

På denne måde blev der i september 1971 givet et *særligt* tilskud fra fonden svarende til en halv måneds børnetilskud efter den sædvanlige sats.

Men da regeringen ikke har ønsket at forpligte sig for fremtiden, er det særlige tilskud altid blevet tildelt ved en årlig beslutning.

1 — I den danske udgave af tjenestemandsvedtægten gengivet med »tillæg«, se foregående afsnit.

Tilskuddet blev ikke givet i 1973.

Da »Office« havde betydelige midler til rådighed, blev det i 1974 principielt godkendt, at ydelsen kunne udbetales. Princippet blev ført ud i livet ved en lov betinget af særlige forhold af 28. marts 1975. I henhold til lovens artikel I blev der i dette øjemed indført en artikel 50 d i lovbekendtgørelsen: »De i artikel 18 omhandlede udligningskasser for børnetilskud og de der ligeledes omhandlede offentlige myndigheder og institutioner yder et *særligt* tilskud for året 1974. Tilskuddet udbetales til de børn, som var berettiget til børnetilskud for juli måned 1974«.

Dette særlige tilskud er af samme størrelse som de børnetilskud, der hjemles i artiklerne 40, 42, 47, 50 a eller 50 b, forhøjet med alderstillægget efter artikel 44, såfremt dette faktisk blev udbetalt for juli måned 1974.

Der gælder samme betingelser for udbetaling af dette *særlige* tilskud som for udbetaling af børnetilskuddene.

En kongelig anordning (arrêté royal) af 2. september 1975 hjemlede i henhold til denne lov, at der blev givet et særligt tilskud for året 1975 til visse grupper statsansatte personer, herunder ægtefællen til sagsøgerinden i sag 106/76.

Da det i 1976 blev konstateret, at »Office«'s fond stadig viste overskud, begik lovgiver — så at sige — igen samme fejl ved lov af 5. januar 1976, artikel 126, stk. 1 og 2, blot med den forskel, at referencemåneden var august og ikke juli.

Efter belgisk ret er der således tale om et børnetilskud under socialsikringen, et tilskud, som ikke tildeles fast hvert år, som gives efter et konkret skøn, og som ifølge artikel 74 i lovbekendtgørelsen »på ingen måde udgør et supplement til løn eller gage«, hvorimod børnetilskuddet i henhold til vedtægten udgør en del af tjenestemændenes vederlag. Beviset for, at tilskuddet hovedsagelig er skønsmæssigt og usikkert, er, at bestyrelsen for »Office« har anmodet socialministeriet (Ministere de la Prévoyance sociale) om *definitivt* at sikre denne ydelse ved en retsforskrift, men at dens anmodning, så vidt jeg ved, endnu ikke er blevet imødekommet.

Ifølge commission consultative du contentieux (første administrative instans i tvistemålssager) er det indlysende, at de andre formål i artikel 2, stk. 1, i arrêté royal af 8. april 1965 »nødvendigvis må bestå i andet end at yde tilskud, hvor der består en ved lov sikret ret til disse tilskud ...«. Da det ifølge bestemmelsen ved den første anvendelse tilsigtes, at der, når der er behov herfor, udbetales de i henhold til loven fastsatte børnetilskud, må den anden anvendelse altså nødvendigvis være af anden art. Den kan derfor bestå i, at der udbetales børnetilskud i tilfælde, hvor de *ikke efter loven* skal udbetales.

Som Michel Magrez har skrevet i Revue belge de sécurité sociale, 1972, s. 1090, er ordningen med børnetilskud til lønnede arbejdstagere således den eneste del af den sociale sikring, hvor der er mulighed for at udbetale ikke lovbestemte ydelser ved beslutning fra bestyrelsen for »Office«, ydelser, som denne ikke uden videre kan være sikker på at kunne sikre den definitive udbetaling af.

Denne undersøgelse bekræftes af fællesskabsforordningerne om social sikring.

Ifølge artikel 1, litra u), pkt. ii) i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 betyder udtrykket »børnetilskud« *periodiske* kontantydelser, såfremt ydelsen af disse udelukkende afhænger af antallet af familiemedlemmer og eventuelt af disses alder. Det er således ikke mærkeligt, at det særlige belgiske børnetilskud ikke forefindes i de Sammenlignende tabeller over de sociale sikringsordninger i De europæiske Fællesskabers Medlemsstater, udgivet af Kommissionen (udgaven af 1. 7. 1976).

Hvis det viser sig, som vi skal se, at dette periodicitetskriterium er opfyldt med

hensyn til udbetalingen af feriebørnetilskuddet, gælder dette ingenlunde for det særlige børnetilskud, uanset at det benævnes »fjortende måneds børnetilskud«. Selv om beløbet er det samme som det månedlige børnetilskud til trods for, at det drejer sig om en ydelse fra samme institution, er der tale om en anden *art* ydelse: der er tale om en form for skønsmæssig tildeling på grund af overskud i fonden, der er opstået ved børnetilskudsbidrag fra arbejdsgiverne, efter høring af de belgiske fagforeninger om, hvorledes dette overskud skal anvendes.

Hvis dette overskud — som nogle foreslog — f.eks. var blevet anvendt til oprettelse af vuggestuer, så havde sagsøgerinderne kunnet nyde godt af tilskuddene, som i så fald var fremtrådt som *natural*ydelser, der ikke havde kunnet være »af samme art« som børnetilskuddet efter artikel 67, der udbetales kontant. Det ses således ikke, hvorfor de ikke skulle kunne nyde godt af dem, hvis overskuddene udbetales på denne måde.

Jeg vil gerne fremsætte endnu en bemærkning med hensyn til det sidste punkt:

Dersom, *quod non,* der var tale om et tillæg af samme art i vedtægtens forstand, ses det ikke, hvorfor det skulle være Fællesskabet, som skulle nyde godt af fradraget. Eftersom de tilskud, der blev udbetalt af de belgiske kasser, i september oversteg de tilskud, som Fællesskabet udbetalte, havde de pågældende — i henhold til artikel 60 i den belgiske lovbekendtgørelse, hvis forfattere ifølge Kommissionen har samme opfattelse som forfatterne til artikel 67, stk. 2, i vedtægten — haft pligt til at give meddelelse om de tillæg »af samme art«, som var blevet udbetalt af Fællesskaberne, og disse havde skullet fratrækkes de belgiske beløb og ikke omvendt. Hvis de omhandlede beløb overhovedet skulle betales tilbage til nogen, ville det være passende, om det skete til den institution, som havde udbetalt dem fra sin egen fond. I Belgien finansieres børnetilskuddene nemlig hovedsageligt ved bidrag fra arbejdsgiverne (7,5 % af lønnen), medens de offentlige myndigheder højst bidrager med en årlig støtte.

II — Hvad angår ferietilskuddet til børn indeholder lovbekendtgørelsen siden en lov af 25. juli 1962, artikel 5, en artikel 73 c, som (ifølge formuleringen af artikel 1 i lov af 15. 4. 1965) bestemmer følgende:

»De i artikel 18 omhandlede udligningskasser for børnetilskud samt de der omhandlede offentlige myndigheder og institutioner yder et ferietilskud til børn. Tilskuddet udbetales i løbet af maj måned hvert år til de børn, som var berettiget til børnetilskud for april måned i det år, som tilskuddet ydes for. Der gælder samme betingelser for udbetaling af ferietilskud til børn som for udbetaling af børnetilskud«.

Kongelig anordning (arrêté royal) af 1. februar 1968 om ferietilskud til børn bestemmer i artikel 1 (som ændret ved artikel 6 i kongelig anordning (arrêté royal) af 5. 10. 1973):

»Ferietilskuddet til børn svarer til de børnetilskud, som omhandles i artiklerne 40, 42, 47, 50 a og 50 b, eventuelt forhøjet med alderstillægget efter artikel 44, såfremt dette faktisk er udbetalt for april måned i det pågældende år«.

Ifølge anordningens artikel 2 »udbetales ferietilskuddet til børn og børnetilskuddet for april måned på én gang af de pågældende myndigheder. Disse fører nøje regnskab med afgørelser om udbetaling af ferietilskud til børn«.

I artikel 4 bestemmes det: »den kongelige anordning (arrêté royal) af 25. april 1958 om beregningsmåden for den *støtte,* som udligningskasserne for børnetilskud kan benytte til dækning af deres administrationsomkostninger . . ., kan ikke anvendes på afgørelser i henhold til nærværende anordning«.

Efter ordlyden af artikel 3 betaler »Office« med et fast beløb administrationsomkostningerne for de tilknyttede udligningskasser ved udbetaling af ferietilskuddet til børn.

Der gælder således stort set samme bestemmelser for udbetaling af ferietilskuddet til børn som for det særlige børnetilskud efter artikel 50 *d* i lovbekendtgørelsen. Men ligesom det sidstnævnte udgør ferietilskuddet til børn »på ingen måde et supplement til løn eller gage« (artikel 74). Selv om disse særegenheder har ført til, at dette familiebørnetilskud benævnes »trettende måneds børnetilskud«, og selv om den kendsgerning, at de to former for tilskud lyder på samme *beløb,* har medført, at sidstnævnte ifølge »administrationschefsmøderne« betragtes som en almindelig »forhøjelse« af det førstnævnte, er de alligevel ikke af samme *art.* Der er tale om et børnetilskud, der, selv om det er periodisk, i modsætning til det særlige børnetilskud er et særligt tilskud, dvs en ydelse, som adskiller sig fra de »almindelige børnetilskud«, som børnetilskuddet efter vedtægtens artikel 67, stk. 1, litra b) svarer til. Dette fremgår klart af de Sammenlignende tabeller over de sociale sikringsordninger i De europæiske Fællesskabers Medlemsstater.

Udtrykket »familieydelser« betyder ifølge artikel 1, litra u), pkt. i) i forordning nr. 1408/71 alle natural- eller kontantydelser, der tager sigte på udligning af forsørgerbyrder inden for rammerne af en lovgivning som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra b), dog med undtagelse af de ydelser ved børnefødsel, som hjemles henholdsvis i den belgiske og i den luxembourgske lovgivning, samt de efter den franske Code de la Sécurité Sociale hjemlede ydelser før og efter børnefødsel.

Efter de nugældende bestemmelser i forordningerne 1408/71 og 574/72 er de arbejdstagere, som er omfattet af fransk lovgivning, for de af deres børn, der bor på Fællesskabets område uden for Frankrig, berettiget til børnetilskud på opholdsstedet, medens de arbejdstagere, der henhører under de andre medlemsstaters lovgivning, får tildelt børnetilskud i det land, hvor de arbejder, uanset hvor familie-medlemmerne bor.

De førstnævnte får kun de hjemlede fordele i form af børnetilskud *stricto sensu,* de sidstnævnte får som fordele udover de egentlige børnetilskud også særlige tilskud.

Ifølge de nationale lovgivninger findes der således sædvanlige børnetilskud og særlige tilskud, som er særegne for en eller flere stater, og som ikke findes i alle de andre medlemsstater. Der findes således tilskud til børnepasning, bolig og flytning, og denne liste er ikke udtømmende.

Dette medfører for eksempel, at en italiensk arbejdstager, som arbejder i Frankrig, og hvis familie er forblevet i Italien, modtager italienske børnetilskud, som er *mindre* end dem, som en fransk arbejdstager opnår, og herudover er den franske arbejdstager berettiget til *supplerende* børnetilskud, som den udenlandske arbejdstager ikke får.

Disse forskellige løsninger skaber vanskelige problemer og viser de forskelle, der stadig findes.

Sagsøgerindernes ægtefæller, for hvem Kommissionen har foretaget det pågældende fradag, er omfattet af den belgiske sociale sikringsordning. Ifølge denne ordning betyder hverken det forhold, at der er tale om samme betalende institution eller det forhold, at der udbetales samme beløb, nødvendigvis, at ydelserne er *af samme art.* Så længe ferietilskuddet til børn og det særlige børnetilskud ikke er blevet indlemmet i det »lovbestemte« børnetilskud, bør de to førstnævnte betragtes som forskellige fra det sidstnævnte. Det forekommer mig således ud fra et vedtægtsmæssigt synspunkt ikke muligt ensidigt at antage, at en særlig national ydelse, som udtrykkeligt er udsondret fra børnetilskuddene, er »af samme art« som børnetilskuddet

ifølge fællesskabsvedtægten. Jeg finder det også meget farligt at antage, at de fordele, som indrømmes en person, der er i arbejde, selv om de er af »særlig« art ifølge den lovgivning, hvorefter de udbetales, ikke længere er af en sådan art, når denne person har en ægtefælle, som arbejder i en af Fællesskabets institutioner, og at de bør betragtes som om de allerede var udbetalt fra anden side i vedtægtens forstand.

Det forekommer mig fuldstændig urimeligt, at tjenestemænd, hvoraf et stort antal er kvinder, som i lang tid ikke har fået husstandstillæg, og som ved at gifte sig har mistet udlandstillægget, eller som først for nylig har oppebåret det, skal betale for en beskeden fordel, hvortil deres børn ubestridt har ret, som følge af deres ægtefælles lønnede eller hermed ligestillede arbejde i Belgien. Det er efter min opfattelse et principielt spørgsmål.

I øvrigt afkræftes den opfattelse, at det vedtægtsbestemte børnetilskud, som udbetales til den ægtefælle, der er tjenestemand, skulle have et generelt sigte på grund af dets størrelse, af det forhold, at artikel 67, stk. 1, udover dette tilskud selv hjemler en specialydelse, nemlig uddannelsestillægget, som gives selv til de børn, der går i de europæiske skoler, hvor undervisningen er gratis, og hvor der hverken findes indmeldelses- eller eksamensgebyr.

Det kan dog ikke have været meningen, at dette uddannelsestillæg er blevet givet til dækning af *alle* omkostninger ved børns skolegang: den omstændighed, at børnene stadig hyppigere selv uden for ferieperioderne deltager i vinterferier, i feriekolonier i bjergene, ved havet eller i lejrskoler, har ført til, at institutionerne, omend de ikke har skabt et særligt tilskud til dette formål, dog i det mindste har forhøjet det eksisterende uddannelsestillæg.

Udover uddannelsestillægget, som tildeles europæiske tjenestemænd, og som er opført på Fællesskabernes budget, bidrager de europæiske institutioner økonomisk til udgifterne ved disse tjenestemænds børns ophold i feriekolonier, som organiseres af de europæiske institutioner: der er absolut ingen grund til, at de tjenestemænd, som ikke sender deres børn i sådanne kolonier, ikke skulle kunne få nationale ferietilskud til børn, som de ubestridt er berettiget til i henhold til den nationale lovgivning, og som klart er bestemt til i hvert fald delvis at dække omkostningerne ved deres børns deltagelse i de »nationale« kolonier, hvis de foretrækker denne løsning.

Jeg ville gerne tilføje et sidste argument: der findes ikke inden for Fællesskaberne noget særligt tilskud til personer, der forsørges, bortset fra tilskud til børnene. Bilag VII (artikel 2, stk. 4) bestemmer ganske enkelt: »*undtagelsesvis* kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham ... ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt«. Tilskuddet til den person, der forsørges, lyder på fuldstændig det samme beløb som børnetilskuddet og udbetales vel at mærke af samme tjenestegren.

Forsørgelsen af disse personer, som oftest er pensionerede forældre, omfatter imidlertid med sikkerhed ikke omkostninger ved ferieophold.

Dersom tilskuddet til den person, som forsørges, er fast og ikke omfatter posten »ferier«, kan børnetilskuddet, som er fuldstændig lig dette, heller ikke dække denne post, til trods for at det er »fast«.

III — De problemer, som opstår i nærværende sager, vedrører endelig det tidspunkt, hvor meddelelsen om og fradraget af tilskuddene »af samme art« skal være sket.

Jeg minder om, at det i nærværende sag drejer sig om ydelser, som kun udbetales (ferietilskuddet), eller som kun kan udbetales (det særlige børnetildkud) én gang

om året. Der kan således forekomme en forskydning mellem det tidspunkt, hvor det årlige skema vedrørende oplysninger, som tjenestemændene er pligtige at udfylde, bliver sendt tilbage til administrationen, og tidspunktet for udbetalingen af de to omhandlede tilskud.

Denne forskydning kommer til udtryk i den manglende sammenhæng mellem rubrikken for indeholdelse på tjenestemændenes lønseddel og den »kupon«, de tilbagesender, idet de beløb, som er fratrukket til »regulering« med hensyn til de forløbne måneder, ikke i almindelighed angiver de måneder eller perioder, som de vedrører. Hvad angår Francine Deboeck, gift Gelders Lodewijk, blev fradragene af de beløb, som hendes mand havde fået udbetalt som ferietilskud til børn og som særlige børnetilskud i maj og september 1975 og i maj 1976, således foretaget ved tilbageholdelse på sagsøgerindens lønseddel for månederne marts og august 1976. Hvad angår Gerarda van den Branden, gift Emer Piergiorgio, skete fradraget for de beløb, som sagsøgerindens mand havde fået udbetalt som ferietilskud til børn og som særligt børnetilskud henholdsvis i januar 1975 til maj 1976, ved tilbageholdelse i sagsøgerindens løn for juni, juli og august 1976.

Sagsøgerinden har regelmæssigt givet meddelelse om de almindelige børnetilskud, som deres ægtefæller fik tildelt, og fru Emer har endog givet oplysning om ferietilskuddet siden februar 1967. Problemet har i øvrigt bestået længe, idet den juridiske tjeneste allerede i 1965 tog stilling hertil, i øvrigt på en måde som var til sagsøgerindernes fordel.

Dersom der under disse omstændigheder – hvad jeg ikke tror – skulle være tale om tillæg af samme art, kunne denne fortolkning kun gælde for fremtiden og ikke med tilbagevirkende kraft. Det er Kommissionens opgave at meddele sine tjenestemænd, hvilke tilskud den betragter som værende af samme art, således at de kan udfylde deres oplysningsskema i overensstemmelse hermed, i stedet for at give tjenestemændene meddelelse om – uden at præcisere at det kun gælder belgiere – at det »ville være belejligt, om de *for eksempel* hvert halve år indsendte deres kupon vedrørende udbetaling af børnetilskud for at gøre det muligt for administrationen at kontrollere, om disse ikke er blevet forhøjet«. Afdelingen »personlige rettigheder og privilegier« har tilstrækkeligt og vel uddannet personale til at holde sig underrettet om de ændringer, der er sket i de nationale lovgivninger, især i Bruxelles, hvor sådanne ændringer offentliggøres i *Moniteur belge,* førend de træder i kraft.

Kommissionen bekræfter, at disse fradrag af administrative grunde og for ikke at besvære tjenestemændene med talrige meddelelser til dels sker med en vis forsinkelse. Men med hensyn til tilbagesøgning af sociale sikringsydelser er enhver forsinkelse særlig ubelejlig og ilde set; det er grunden til, at tilbagesøgningen af fejlagtigt udbetalte beløb på dette område er undergivet særligt beskyttende regler for de berettigede.

Denne forsinkelse skyldes i virkeligheden ikke et ønske om at tage hensyn til tjenestemændene, men at de omhandlede tilskud er særlige eller usikre, de samme grunde, som har ført mig til at antage, at de ikke er af samme art som de tilskud, der udgør en del af tjenestemændenes månedsløn.

Det ville i øvrigt være en fordel at være helt sikker på, at den sammenlignende undersøgelse, som Kommissionen angiver at have foretaget, har vist, at det kun er ægtefæller til lønmodtagere, som arbejder i Belgien, der modtager »tillæg af samme art«, og at den samme løsning anvendes af samtlige institutioner på alle tjenestesteder. Det forekommer mig at være en grundlæggende regel på dette område, at der ikke forekommer forskelsbehandling.

Mit forslag til afgørelse er:

— at der i sag 106/76 sker annullation af de fradrag, som blev foretaget i sagsøgerindens løn i månederne marts og august 1976 for de beløb, som hendes mand fik udbetalt i Belgien som ferietilskud til børn og som særligt børnetilskud dels i maj og september 1975, dels i maj 1976.

— at der i sag 14/77 sker annullation af de fradrag, som blev foretaget i sagsøgerindens løn i månederne juni, juli og august 1976 for de beløb, som hendes mand fik udbetalt i Belgien som ferietilskud til børn og som særligt børnetilskud i januar 1975 til maj 1976.

— at Kommissionen tilpligtes at betale morarenter, som krævet af sagsøgerinderne samt at afholde sagsomkostningerne.